

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשַׁת תְּרוּמָה

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"ב - חלק י"ח

קונטרס 348

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

ספר

גאלת הרשב"י

מדברי דרשה של כ"ק אדמו"ר מהאלמין שליט"א

יום ג' פרישת קרח, כ"ו סיוון תש"ע

דרשה לחזוק למוד הזהר הקדוש (ראשון לציון)

ברוכים הבאים בשם ה'

ברשות הרב הצדיק שליט"א, רבנים חשובים, ראשי הקהלה וכל הקהל הקדוש הזה.

בראשית דברי אגיד הקדמה קטנה, שהשפת אם שלי היא שפת אידיש, ולא למדתי בכלל שפה העברית, רק מה שדברתי קצת עם אנשים, התרגלתי קצת לשפה, ועל פן קצת קשה לי, אבל דוּע שדברים היוצאים מן הלב נכנסים אל הלב, ועל פן אני בטוח שהלב שלי יבין לבבות השומעים, ואני מקוה שבפצרת השם נבין אחד את השני.

הרבנים שליט"א בקשו ממני שאגיד דברי ברכה וחזוק ומוסר. חשבתי לעצמי האם אני ראוי לומר דברי מוסר לאנשים צדיקים כאלו, שיושבים בראשון לציון יצ"ו – ולומדים זוהר הקדוש שמעלתם רמה ונשגבה, והרשב"י זי"ע קורא אותם "כוכבים לעולם ועד". ועליכם גיתן להמליץ דברי הנביא ישעיה (פרק מא כו) "ראשון לציון הנה הנם ולירושלם מבשר אתו". דעל ידי שבראשון לציון מתקבצים ללמוד הזהר הקדוש ומוכנים – "הנה הנם" מלשון, הנני מוכן ומזמן - ומתנדבים לזכות

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי הית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

את ישראל בלימוד הזוהר הקדוש, על ידי בן נזכה - "ולירושלים מבשר אתו" א במהרה בימינו אמן.

אבל אם מבקשים ממני כל כך, הנה קשה לי לסרב.

על בן החלטתי שאמר לעצמי דברי מוסר בקול, ושאר אנשים גם בן ישמעו.

איתא בפרשת השבוע במדבר (פרק טו א) "ויקח קורח בן יצהר בן קהת בן לוי ודתן ואבירם בני אליאב ואון בן פלת בני ראובן, ויקהלו על משה ועל אהרן ויאמרו אליהם רב לכם כי כל העדה כלם קדשים ובתוכם ה' ומדוע תתנשא על קהל ה'". וברש"י מקשה וקורח שפקח הנה מה ראה לשטות זה עינו הטעתו. (תנחומא). ובאר בזה הנעם אלימלך זי"ע, כי יש לאדם שתי עינים באחד צריך לראות גדלות הבנרא ובאחד צריך לראות שפלות עצמו, וקורח ראה רק גדלות הבנרא, ולא ראה שפלות עצמו לכן טעה טעות גדול.

אכן לא מציינו שקורח הלך להתפלל כדי להינצל, כמו שמצינו בפרשת שלח על הכתוב (במדבר פרק יג ב): "ויעלו בנגב ויבא עד חברון". פתח בלשון רבים וסיים בלשון יחיד, ופירש רש"י: "ויבא עד חברון" - כלב לבדו הלך שם ונשתטח על קברי אבותי שלא יהא נסת לחבריו להיות בעצתם (ועל ידי בן נזכה לקבל חברון בחלקו), וכן הוא

א. "ובשמחת התורה" כתב רמז על הפסוק: תחטאני באזוב ואטהר תכבסני ומשלך אלבין תהילים (פרק נ"א ט'), ר"ת וס"ת הפסוק גימטריה "רבי שמעון בר יוחאי מביא אליה וגאולה בטוב" (ע' 1090).

ב. ובספר מאור ושמש - פרשת שלח ד"ה ונבא: נבא בזה אל ביאור הפסוק שלח לך שאמר הקב"ה למשה שאתה תשלח עמהם נשמות אחרים שהשילוח מאותם נשמות המה ממך ולא מבני ישראל, דהיינו למשוך להם עיבור נשמות צדיקים כדי לסייעם, ואולי יעכבו אותם מלטעות, כי הבחירה ביד איש, בפרט שהיה לכל אחד עזר. ועתה יוצדק תיבת אנשים צדיקים, שזאת נאמר על נשמת שבטים הקדושים. גם לגדי בן סוסי הוצרך להמשיך אליו נשמת יוסף הצדיק, אבל להושע בן נון לא הוצרך להמשיך אליו נשמת השבט, כי יהושע היה צדיק גדול ולא היה צריך לעיבור נשמה, אף על פי כן הוסיף לו אות אחד על שמו שלא יולכד במצודתם. אך כאשר הטעו המורגלים, אזי תיכף פרחו מהם נשמות השבטים הקדושים ונשארו יחידים, והמורגלים הטעו עצמם אל הסטרא אחרא להוציא דבה. אך כלב היה דעתו ומחשבתו זכה להשיית, ולא פרחו ממנו נשמת יהודה, לכך נאמר ויעלו בנגב ויבא עד חברון, שזה הפסוק נאמר על כלב לבדו, כי נאמר ויבא לשון יחיד שכלב לבדו היה בא לחברון, ואף על פי כן נאמר ויעלו לשון רבים, כי זאת נאמר על כלב, ועל נשמת שבטו שהיה בתוכו בסוד העיבור כנ"ל.

ועיין בספר "קב הישר" (פרק ו) בעניין הבא ליטהר מסעיין אותו - וכמה נשמות צדיקים מעולם העליון מתחברים עליו לסייעו.

דְּכַתִּיב, (ישעיה נח) וּנְפֹשׁ נַעֲנֶה תִשְׁבִּיעַ, מַה כְּתִיב בַּתְּרִיהַ, אֲזַ תְּתַעֲנַג עַל יְיָ וְגו', דְּאֹפֶה הָכִי קִדְּשָׁא בְּרִיךְ הוּא רַוִי לִיהַ, בְּכָל אֵינוֹן עֲדוּנִין דְּמִשַׁח רְבוּת קִדְּשָׁא עֲלָאָה, דְּנִגִיד וְאִתְמַשְׁךְ תְּדִיר לְהֵוּא כְבוֹד עֲלָאָה, כְּתִיב וּנְפֹשׁ נַעֲנֶה תִשְׁבִּיעַ, מַה כְּתִיב בַּתְּרִיהַ, אֲזַ תְּתַעֲנַג עַל יְיָ.

רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי חֲזִיא הוּוּ אֲזִלִי בְּאוֹרְחָא, וְהָהּ חַד טַיִיעָא טַעִין אֲבַתְרִייהוּ, אֲמַר רַבִּי יוֹסִי לְר' חֲזִיא, אִית לֶן לְאַתְעַסְקָא וּלְאַשְׁתְּדַלָּא בְּמַלִי דְאוֹרִייתָא, דְּהָא קִדְּשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲזִיל לְקַמֶן, (ג"א דְהָא שְׁבִיעִתָא אִנְלָא קַמֶן דְכְּתִיב (תהלים פ"ה) צִדְקָ לִקְנוֹי יִתְלַף) וְעַל דָּא עֵידִן הוּא, לְמַעֲבַד לִיהַ (ג"א לְהַ)

תְּקוּנָא בְּהִדָן בְּהַאי אֲרַחָא.

פְּתַח רַבִּי חֲזִיא וְאֲמַר (תהלים קיט) עַת לַעֲשׂוֹת לִי יְיָ הִפְרוּ תוֹרַתְךָ, הַאי קְרָא אֲתַמַר, וְאוֹקְמוּהָ חֲבַרְיָא. אֲבָל עַת לַעֲשׂוֹת לִי יְיָ, בְּכָל זְמַנָּא דְאוֹרִייתָא מִתְקַיִמָא בְּעֲלָמָא, וּבְנִי נִשְׂא מִשְׁתַּדְּלָן בְּהַ, בְּכִיכּוּל, קִדְּשָׁא בְּרִיךְ הוּא חֲדִי בְּעוֹבְדֵי יְדוּי, וְחֲדִי בְּעֲלָמִין כְּלָהוּ, וְשְׁמַנָּא וְאַרְעָא קְיָיְמִי בְּקִיּוּמִייהוּ.

וְרָא עוֹד, אֲלָא קִדְּשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּנִישׁ כָּל פְּמַלְיָא דִילִיהַ, וְאֲמַר לֶזֶן, חֲמוּ עֲמָא קִדְּשָׁא דְאִית לִי בְּאַרְעָא, דְאוֹרִייתִי מִתְעַטְרָא בְּגִינִיהוּן. חֲמוּ עוֹבְדֵי יְדִי, דְאַתּוֹן אֲמַרְתוּן (תהלים ח) מַה אֲנוּשׁ כִּי תִזְכְּרֶנּוּ. וְאֵינוֹן כַּד חֲמָאן חֲדוּהַ דְמַאֲרִיהוּן בְּעַמִּיהַ, מִיד פְּתַחִי וְאֲמַרִי, (שמואל ב' ז) וּמִי כַעֲמַךְ פִּישְׁרָאֵל גּוֹי אֶחָד בְּאַרְצֵךְ. וּבִשְׁעַתָּא דִישְׁרָאֵל מִתְבַּטְּלִי מְאוֹרִייתָא, בְּכִיכּוּ"ל, תִּשַׁשׁ חִילִיָה, דְכְּתִיב, (דברים לב) צוּר יִלְדָךְ תִּשִׁי. וּכְדִין כְּתִיב, (דברי הימים ב' יח) וְכָל צָבָא הַשְּׁמַיִם עוֹמְדִים עֲלָיו, וְעַל דָּא עַת לַעֲשׂוֹת לִי יְיָ, אֵינוֹן (בני עֲלָמָא) צְדִיקִיָּא דְאַשְׁתָּאֲרֶן, אִית לֶזֶן לְחַגְרָא חֲרִצִין,

תְּתַעֲנַג עַל ה' וְגו', שְׂאָף כָּף תְּקַדֹּשׁ בְּרִיךְ הוּא מְרוּה אִוְתוּ בְּכָל אוֹתָם עֲדוּנִים שְׁל שְׁמֵן מִשַׁחַת קִדְּשׁ הָעֲלִיוֹן שְׁנִשְׁפַּע וּנְמַשַׁךְ תְּמִיד לְאוֹתוּ כְבוֹד עֲלִיוֹן. כְּתוּב וּנְפֹשׁ נַעֲנֶה תִשְׁבִּיעַ. מַה כְּתוּב אַחֲרָיו? אֲזַ תְּתַעֲנַג עַל ה'. רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי חֲזִיא הִיוּ הוֹלְכִים בְּדַרְךָ, וְהָהּ סוֹחַר אֶחָד מִחַמַר אַחֲרֵיהֶם. אֲמַר רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי חֲזִיא, יֵשׁ לָנוּ לְהִתְעַסֵּק וּלְהַשְׁתַּדֵּל בְּדַבְרֵי תוֹרָה, שְׁהֵרִי תְּקַדֹּשׁ בְּרִיךְ הוּא הוֹלֵךְ לְפָנֵינוּ, (שְׁהֵרִי הַשְׁכִּיחַ הוֹלְכַת לְפָנֵינוּ, שְׁכַתוּב (תהלים פה) צִדְקָ לִקְנוֹי יִתְלַף) וְלָכֵן זְמַן הוּא לַעֲשׂוֹת לוֹ (לְהַ) תְּקוּנָא עֲמַנּוּ בְּדַרְךָ זוּ.

פְּתַח רַבִּי חֲזִיא וְאֲמַר, (תהלים קיט) עַת לַעֲשׂוֹת לְה' הִפְרוּ תוֹרַתְךָ. פְּסוּק זֶה נִתְבָּאֵר וּפְרָשׁוּהוּ הַחֲבָרִים. אֲבָל עַת לַעֲשׂוֹת לְה' - בְּכָל זְמַן שֶׁתּוֹרָה מִתְקַיִמַת בְּעוֹלָם וּבְנֵי אָדָם מִשְׁתַּדְּלִים בְּהַ, כְּכִיכּוּל תְּקַדֹּשׁ בְּרִיךְ הוּא שְׁמַח בְּמַעֲשֵׂי יְדָיו וְשְׁמַח בְּכָל הַעוֹלָמוֹת, וְשְׁמִים וְאַרְצֵן עוֹמְדִים בְּקִיּוּמָם.

וְרָא עוֹד, אֲלָא תְּקַדֹּשׁ בְּרִיךְ הוּא מְקַבֵּץ אֶת כָּל הַפְּמַלְיָה שְׁלוֹ וְאוֹמַר לְהֶם: רְאוּ אֶת הָעַם תְּקַדֹּשׁ שִׁישׁ לִי בְּאַרְצֵךְ, שְׁתוֹרְתִי מִתְעַטְרַת בְּשִׁבְלִים! רְאוּ מַעֲשֵׂי יְדֵי שְׂאָתָם אֲמַרְתֶּם (תהלים ח) מַה אֲנוּשׁ כִּי תִזְכְּרֶנּוּ. וְהֵם, כְּשֶׁהֵם רוֹאִים אֶת שְׁמַחַת רַבּוֹנָם בְּעַמּוֹ, מִיד פּוֹתְחִים וְאוֹמְרִים, (שמואל ב' ז) וּמִי כַעֲמַךְ פִּישְׁרָאֵל גּוֹי אֶחָד בְּאַרְצֵךְ. וּבִשְׁעַתָּא שִׁישְׁרָאֵל מִתְבַּטְּלִים מִתּוֹרָה, כְּכִיכּוּ"ל תִּשַׁשׁ כַּחוֹ, שְׁכַתוּב צוּר יִלְדָךְ תִּשִׁי. וְאֲזַ כְּתוּב, וְכָל צָבָא הַשְּׁמַיִם עוֹמְדִים עֲלָיו. וְעַל זֶה עַת לַעֲשׂוֹת לְה'. אוֹתָם (בְּנֵי הָעוֹלָם) הַצְּדִיקִים שְׁנִשְׁאָרוּ, יֵשׁ לְהֶם

וּלְמַעֲבַד עוֹבְדִין דְכְּשָׂרָאן, בְּגִין דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִתְתַקַּף בְּהוּ בְּצְדִיקִיָּא,

וּמְשַׁרְיִין וְאוֹכְלִסִּין דִּילִיה. מְאֵי טַעְמָא. בְּגִין
דְּהִפְרוּ תוֹרְתָךְ, וְלֹא מִשְׁתַּדְּלֵי בְּהַ בְּנֵי עַלְמָא,
כְּדָקָא יָאוּת.

הֵהוּא טַיִיעָא דְהוּה טַעֲיִן אַבְתְּרִייהוּ, אָמַר לֹון
בְּמִטּוּ מְנִיכּוּ, שְׁאַלְתָּא חֲדָא בְּעִינָא
לְמַנְדַּע. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְדָאֵי אַרְחָא מִתְּתַקְנָא
קָמֵן, שְׁאִיל שְׁאַלְתָּךְ. אָמַר, הָאֵי קָרָא, אֵי כְּתִיב
יֵשׁ לַעֲשׂוֹת, אוֹ נַעֲשֶׂה, הוּה אַמִּינָא הַכִּי. מְאֵי
עַת. וְתוּ, לַעֲשׂוֹת לִי, לִפְנֵי יי' אַצְטְרִיךְ, מְאֵי
לַעֲשׂוֹת לִי. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, בְּכַמְה גְּוֹנִין
אַרְחָא מִתְּתַקְנָא קָמֵן. חַד, דְּהוֹנִין תְּרִין,
וְהַשְׁתָּא הָא אֲנֵן תְּלַתָּא, וְשְׁכִינְתָּא אֲתַכְּלִילַת
בְּהַדָּן. וְחַד דְּחַשְׁבִּיבְנָא דְלֹא הוּיַת אֲלֵא כְּאִילְנָא
יבְּשִׁתָּא, וְאַנְתָּ רַעֲנָנָא כְּזִיתָא. וְחַד, דִּיאֹת
שְׁאַלְתָּ, וְהוּאִיל וְשְׁרִית מְלָה, אִימָא.

פְּתַח וְאָמַר עַת לַעֲשׂוֹת לִי הִפְרוּ תוֹרְתָךְ. עַת
לַעֲשׂוֹת לִי, אֵית עַת. וְאֵית עַת. (קחלת א)
עַת לְאַהֲב וְעַת לְשִׁנְא. עַת אִיהוּ לְעִילָא.
דְּהִהוּא עַת, רְזָא דְמַהִימְנוּתָא אִיהוּ. וְדָא אַקְרִי
עַת רְצוֹן, וְהָאֵי אִיהוּ דְאַתְחַיִּיב בְּרַ נֶשׁ לְמַרְחַם
לִי תְדִיר, פְּמָה דְאַתְ אָמַר (דברים ו) וְאַהֲבַתְּ אֶת
יי' אֱלֹהֶיךָ, וְעַל דָּא, עַת לְאַהֲב, דָּא אִיהוּ עַת
דְּאַתְחַיִּיב בְּרַ נֶשׁ לְאַהֲב. וְאֵית עַת אַחְרָא,
דְּאִיהוּ רְזָא דְאַלְהִים אַחְרִים, וְאַתְחַיִּיב בְּרַ נֶשׁ
לְמַשְׁנָא לִיה, וְלֹא יִתְמַשֵּׁךְ לְפִיָּה אַבְתְּרִיָּה, וְעַל
דָּא עַת לְשִׁנְא, וּבְגִין כְּדָ פְּתִיב (ויקרא טו) דְּבַר אֵל
אַהֲרֹן אַחִיד וְאֵל יבֵּא בְּכָל עַת אֵל הַקֹּדֶשׁ. (והבא).

בְּזַמְנָא דִּישְׂרָאֵל מִשְׁתַּדְּלֵי בְּאוֹרֵייתָא, וּפְקוּדֵי
אוֹרֵייתָא, הֵהוּא עַת רְזָא דְמַהִימְנוּתָא
קְדִישָׁא, מִתְּתַקְנָא בְּתַקוּנָהָא, וּמִתְקַשְׁטָא
בְּשְׁלִימוּתָא, כְּדָקָא יָאוּת. וּבְזַמְנָא דִּישְׂרָאֵל

לְשִׁנְס מְתָנִים וְלַעֲשׂוֹת מַעֲשִׂים
כְּשִׁרִים, כְּדִי שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
יִתְחַזֵּק בְּהֶם בְּצַדִּיקִים וּבְמִתְחַנּוּת
וּבְהַמּוֹנִים שְׁלוֹ. מַה הַטַּעַם?
מִשּׁוּם שְׁהִפְרוּ תוֹרְתָךְ, וְלֹא
מִשְׁתַּדְּלִים בְּהַ בְּנֵי הַעוֹלָם כְּרָאוּי.
אוֹתוֹ סוֹחֵר שְׁהִיָּה מִחִמְר
אַתְרֵיהֶם, אָמַר לְהֶם, בְּבַקְשָׁה
מִכֶּם, שְׁאַלְה אַחַת בְּרַצוֹנֵי לְדַעַת.
אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְדָאֵי שְׁהַדְרִךְ
מִתְקַנְתָּ לְפָנֵינוּ, שְׁאַל אֶת
שְׁאַלְתָּךְ! אָמַר, הַפְּסוּק הַזֶּה אִם
כְּתוּב יֵשׁ לַעֲשׂוֹת אוֹ נַעֲשֶׂה -
הֵייתִי אוֹמֵר כֶּךָ. מַה זֶּה עַת? וְעוֹד,
לַעֲשׂוֹת לְה', לְפָנֵי ה' הִיָּה צְרִיךְ
לְהִיּוֹת! מַה זֶּה לַעֲשׂוֹת לְה'? אָמַר
רַבִּי יוֹסִי, בְּכַמְה גְּוֹנִים הַדְרִךְ
מִתְקַנְתָּ לְפָנֵינוּ; אַחַד - שְׁהִינּוּ
שְׁנִים וְעַכְשָׁו הִרִי אֲנּוּ שְׁלֵשָׁה,
וְהַשְׁכִּינָה כְּלוּלָה עֲמֻנּוּ. וְאַחַד -
שְׁחַשְׁבִּיתִי שְׁלֹא הֵייתִי אֲלֵא כְּמוֹ עֵץ
יבֵשׁ, וְאַתָּה רַעֲנַן כְּמוֹ זֵית. וְאַחַד
- שְׁיִפָּה שְׁאַלְתָּ, וְהוּאִיל וְהַתְחַלַּתְּ
אֶת הַדְּבָר - אָמַר.

פְּתַח וְאָמַר, עַת לַעֲשׂוֹת לְה' הִפְרוּ
תוֹרְתָךְ. עַת לַעֲשׂוֹת לְה', יֵשׁ עַת
וְיֵשׁ עַת. (קחלת א) עַת לְאַהֲב וְעַת
לְשִׁנְא. עַת הִיא לְמַעֲלָה, שְׁאַתָּה
עַת הִיא סוּד הַאֲמוּנָה. וְזוֹ נִקְרְאָת
עַת רְצוֹן, וְזֶהוּ שְׁהַתְחַיִּב אָדָם
לְאַהֲב לְה' תְּמִיד, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר
(דברים ו) וְאַהֲבַתְּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ,
וְלִכְּן עַת לְאַהֲב, וְזֶהוּ עַת שְׁמַחֲיִב
הָאָדָם לְאַהֲב. וְיֵשׁ עַת אַחֲרַת
שְׁהִיא סוּד שֶׁל אֱלֹהִים אַחְרִים,
וּמַחֲיִב הָאָדָם לְשִׁנְא אוֹתָהּ וְלֹא
יִמַשֵּׁךְ לְבוֹ אַחְרִיָּה, וְעַל זֶה עַת
לְשִׁנְא, וְלִכְּן כְּתוּב (ויקרא טו) דְּבַר
אֵל אַהֲרֹן אַחִיד וְאֵל יבֵּא בְּכָל עַת
אֵל הַקֹּדֶשׁ. (והבא)

בְּזַמְן שִׁישְׂרָאֵל מִשְׁתַּדְּלִים בְּתוֹרָה
וּבְמִצְוֹת הַתּוֹרָה, אוֹתָהּ עַת סוּד

הַאֲמוּנָה הַקְדוּשָׁה מִתְּתַקְנָת בְּתַקוּנָהּ וּמִתְקַשְׁטָת בְּשְׁלֵמוֹת כְּרָאוּי. וּבְזַמְן שִׁישְׂרָאֵל מִתְּבַטְּלִים
מִתּוֹרָה, כִּיכּוֹל אוֹתָהּ עַת אִינָה בְּתַקוּנָהּ, וְלֹא נִמְצָאת בְּשְׁלֵמוֹת וְלֹא כְּאוֹר, וְאֵז עַת לַעֲשׂוֹת

לה'. מה זה לעשות? כמו שנאמר (בראשית א) אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת. מה זה לעשות? שנשארו גופות השדים כשהתקדש היום ולא נעשו, ונשארו לעשות רוחות ללא גופים. אף כאן עת לעשות - נשאר בלי תקון ובלי שלמות. מה הטעם? משום שהפרו תורתך, משום שהתבטלו ישראל למטה מדברי התורה, משום שאותה עת כף עומדת, או עולה או יורדת, בגלל ישראל.

באו רבי יוסי ורבי חייא ונשקוהו בראשו. אמר רבי יוסי, ודאי אינך כדאי לחמר אחרינו. אשרי הדרך הזו שזכינו לשמע את זה. אשרי הדור שרבי שמעון שרוי בתוכו, שאפלו בין ההרים נמצאת שם החכמה. ירדו רבי יוסי ורבי חייא, והלכו שלשום בדרך.

פתח אותו הסוחר ואמר, (תהלים טו) ואני תפלתי לך ה' עת רצון אלהים בך חסדך ענני באמת ישעך. שנינו, אימתי נקראת עת רצון? בשעה שהצבור מתפללים. לפה הוא, וכף הוא ודאי. שהרי אז הצבור מסדרים ומתקנים את תקונם של העת הזאת, ואז הוא עת רצון וצריך לבקש בקשה, שכתוב אלהים בך חסדך ענני באמת ישעך, שהרי אז יש לבקש את הבקשה. ואני תפלתי לך ה', הרי כאן סוד היחוד. ואני - זה דוד המלך, המקום שנקרא גאלה. תפלתי - זו תפלה. וכאן הוא סמיכה לגאלה, שהוא אחד. כשהוא סומך גאלה לתפלה, אזי הוא עת רצון. עת רצון - אף כף, כלל הוא כאחד, עת אחד, רצון אחד,

מתבטלי מאורייתא, כביכול ההוא עת, לאו איהו בתקונהא, ולא אשתכחת בשלימו, ולא בנהוּא וכדין עת לעשות ליי'. מאי לעשות. כמה דאת אמר (בראשית ב) אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת. מאי לעשות. דאשתארו גופי דשידי, דאתקדש יומא, ולא אתעבידו, ואשתארו לעשות, רוחין בלא גופי. אוף הכא עת לעשות, אשתאר בלא תקוּנא, ובלא שלימו. מאי טעמא. משום דהפרו תורתך, בגין דאתבטלו ישראל לתתא מפתגמי אורייתא. בגין דההוא עת, הכי קיימא, או סלקא, או נחתא, בגיניהון דישראל.

אתו רבי יוסי ורבי (דף קנ"ו ע"א) חייא ונשקוהו ברישיה. אמר רבי יוסי, ודאי לית אנת כדאי, לטייעא אבתרן. זכאה ארְחא דא, דזכינן למשמע דא, זכאה דרא דרבי שמעון שארי בגויה, דאפילו ביני טוריא, חכמתא אשתכחת תמן. נחתו רבי יוסי ורבי חייא, ואזלו תלתהון בארְחא.

פתח ההוא טייעא ואמר (תהלים טו) ואני תפלתי לך יי' עת רצון אלהים בך חסדך ענני באמת ישעך, תנינן, אימתי אקרי עת רצון. בשעתא דצבור קא מצלאן. שפיר איהו, והכי איהו ודאי. דהא כדין צבורא מסדרי ומתקני תקוּנא דהאי עת, וכדין איהו עת רצון, ואצטריך למשאל שאלתא, דכתיב אלהים בך חסדך ענני באמת ישעך דהא כדין אצטריך למשאל שאלתא.

ואני: תפלתי לך יי', הא הכא רזא ד'חודא. ואני: דא דוד מלכא, אתר דאקרי גאולה. תפלתי: דא תפלה. והכא איהו סמיכא לגאולה, דאיהו חד. פד איהו סמיך גאולה לתפלה, כדין איהו

נכללו זה בזה ונהיו אחד. ודוד המלך רצה ליחד בפסוק הזה יחד אחד.

ואם תאמר, למה התמנה הפסוק הזה בתפלת מנחה של שבת? נאה הוא להיות בשבת באותה תפלת מנחה ולא בתפלת חל, שודאי אין תפלת מנחה של שבת כמו חל. משום שהרי בחל, בשעת המנחה, תלוי הדין בעולם ואינו עת רצון, אבל בשבת קשקל הרגז הוסר והכל נכלל כאחד, ואף על גב שמתעורר דין, זו התבשמות, ולכן צריך פסוק של יחד ליחד את כל הדרגות. שכשיש יחד, הדין מתחבר ונכלל ברחמים והכל מתבסם, ואז פותב עת רצון. עת רצון כולל הכל כאחד. והדין מתבסם באותו זמן, ויש שמחה בכל.

משה הסתלק מן העולם באותה שעת תפלת מנחה של שבת, בשעה שנמצאת עת רצון. ובאותה שעה רצון היה למעלה, וצער למטה, ועל זה ננעלו השערים בשבת משעת המנחה ומעלה. אילו שערים ננעלו? שערי בית המדרש, כדי להזכיר את משה הרועה הנאמן שהתורה התבטלה בגללו.

באותו זמן בית מדרשו של משה בטל, כל שכן האחרים. מי רואה את שערי בית מדרשו של משה שננעלו, ושל אלו שנעלו כל האחרים? כשהתורה של משה עצובה עליו באותו זמן, מי לא עצוב? משום כך כל שערי בית המדרש ננעלו, והצטרכו כלם לצדק את הקדוש ברוך הוא בדרך שבת, והיגו (תהלים לו) צדקתך שבתך.

פקררי אל.

עת רצון. עת רצון: אוף הכי, כללא איהו כחדא, עת חד, רצון חד, אתפלילו דא בדא, והווי חד. ודוד מלפא בעא ליחדא בהאי קרא, יחודא חדא.

ואי תימא, אמאי אתמני האי קרא, בצלותא דמנחה דשבת. לאות איהו למהוי בשבת בהיא צלותא דמנחה, ולא בצלותא דחול, דודאי לאו צלותא דמנחה דשבת כחול. בגין דהא בחול בשעתא דמנחה, תליא דינא בעלמא, ולא איהו עת רצון. אבל בשבת, דכל רוגזא אתעדי, וכלא אתפליל פחדא, ואף על גב דדינא אתער, אתבסמותא איהו, ועל דא אצטריך קרא דיחודא, ליחדא כל דרגין, דכד הוי יחודא, דינא אתחבר ואתפליל ברחמי, ואתבסם פלא, וכדין עת רצון פתיב. עת רצון, פליל פלא כחדא. ודינא אתבסם בהווא זמנא, והוי חדוה בכלא.

משה אסתלק מעלמא, בהיא שעתא דצלותא דמנחה דשבת, בשעתא דעת רצון אשתכח. ובהיא שעתא רענא הוה לעילא, וצערא לתתא, ועל דא ננעלו תרעין בשבת, משעתא דמנחה ולעילא. מאן תרעין ננעלו. תרעין דבי מדרשא, בגין לאדפרא למשה רענא מהימנא, דאורייתא אתבטלא בגינייה.

בהווא זמנא, בי מדרשא דמשה אתבטיל, כל שפן אתרנין. מאן חמי תרעין דבי מדרשא דמשה דננעלו, דלא ננעלו אתרנין פלהו. אורייתא דמשה עציבא עליה בהווא זמנא, מאן לא עציב. בגין כך כל תרעי דבי מדרשי ננעלו, ואצטריכו כלא לצדקא ליה לקודשא בריהו הוא בארץ שבחא, והיגו (תהלים לו) צדקתך כהררי אל.

שִׁשָּׁה הֵם שֶׁהִסְתַּלְקוּ מִן הָעוֹלָם בְּזִמְנֵי הַזֶּה, וְכֵלָם כְּלוּלִים בְּמִשָּׁה. אֶחָד - מִשָּׁה הַנְּבִיא הַנְּאֻמָּן הָעֲלִיּוֹן, וְאֶחָד - יוֹסֵף הַצַּדִּיק, וְאֶחָד - דָּוִד הַמֶּלֶךְ. מִשּׁוּם כֵּךְ יֵשׁ כָּאֵן שְׁלֹשֶׁה צַדִּיקֵי דִין. אֶחָד הוּא שֶׁל יוֹסֵף הַצַּדִּיק קוֹדֵם לְכָל אֱלֹהִים, וְהוּא צִדְקָתוֹ כְּהַרְרֵי אֵל מִשְׁפָּטֵיךְ תְּהוּם רַבָּה וְגו' . זֶה יוֹסֵף, שֶׁהוּא לְבַדּוֹ כְּהַרְרֵי אֵל, כְּמוֹ כָּל הַהָרִים הָעֲלִיּוֹנִים. וְאֶחָד מִשָּׁה הַנְּבִיא הַנְּאֻמָּן, וְהוּא שְׁכַתּוּב (שם עא) וְצִדְקָתוֹ אֱלֹהִים עַד מְרוֹם אֲשֶׁר עֲשִׂיתָ גְדֻלוֹת, מִשּׁוּם שֶׁהוּא נוֹטֵל לְכָל הַצַּדִּיקִים, יְמִין וְשְׂמָאל. וְאֶחָד הוּא דָּוִד הַמֶּלֶךְ, וְהוּא שְׁכַתּוּב (שם קט) צִדְקָתוֹ צָדֵק לְעוֹלָם וְתוֹרָתוֹ אֱמֶת. לְעוֹלָם - זֶה דָּוִד הַמֶּלֶךְ. אִז מִתְּכַנֵּס הַכֹּל בְּזִמְנֵי הַזֶּה, תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב וְתוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה. וְעַל זֶה בְּזִמְנֵי הַזֶּה נִנְעָלוּ שְׁעָרֵי תּוֹרָה, וְנִנְעָלוּ שְׁעָרֵי כָּל הָעוֹלָם בְּזִמְנֵי הַזֶּה.

בְּשַׁעֲרֵי שְׁמַת יוֹסֵף הַצַּדִּיק, יָבִישׁוּ הַמְּקוֹרוֹת וְהַמְּעֻנּוֹת, וְכָל הַשְּׂבָטִים יָפְלוּ בַגְּלוּת. פְּתָחוּ הָעֲלִיּוֹנִים וְאָמְרוּ, צִדְקָתוֹ כְּהַרְרֵי אֵל מִשְׁפָּטֵיךְ תְּהוּם רַבָּה וְגו'.

בְּשַׁעֲרֵי שְׁמַת מִשָּׁה, נִחְשַׁף הַשֵּׁמֶשׁ בְּצַהָרִים, וְנִנְעָלָה תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב, הָאוֹר שֶׁל הָאֶסְפֶּקְלָרִיָּה הַמְּאִירָה. בְּשַׁעֲרֵי שְׁמַת דָּוִד הַמֶּלֶךְ, כְּנֶסֶה הַלְּבָנָה אֶת אֹרְחָהּ, וְתוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה כְּנֶסֶה אֶת אֹרְחָהּ. וּמְאוֹתוֹ זִמְנֵי נִגְזְזוּ אוֹרוֹת הַתּוֹרָה, וְהַתְּרַבְּתָה הַמְּחֻלַּקֶת עַל הַמְּשֻׁנָּה, וְהַחֲכָמִים בְּמִחְלָקָתָהּ, וְכָל חֲזָקֵי הַלֵּב בְּעַרְבוּבִיָּה. וְעַל זֶה אֵין שְׂמִיחַת הַתּוֹרָה בְּאוֹתוֹ זִמְנֵי בְּכָל דְּוֹרוֹת הָעוֹלָם.

וְיִהְיֶה חֲמֻרוֹת הַמְּעֻנּוֹת שְׁגוּרוֹ רַבָּנָן? כְּשִׁמְתָּ פְלוֹנֵי גְזָרוֹ תַעֲנִית, כְּשִׁתִּיָּה כֵךְ גְזָרוֹ כֵךְ. (שם שיהיה) וְכִשְׁתִּיָּה כְּנֹסִים יִתְּרֵי שְׁלֵשׁ שְׂמִיחַת

תִּלְרָחַ אֵינּוֹן דְּאֶסְתַּלְקוּ מִעֲלָמָא בְּהַאי זְמַנָּא, וְכִלְהוּ כְּלִילָן בְּמִשָּׁה. חַד, מִשָּׁה נְבִיאָה מְהִימָנָא עֲלָאָה. וְחַד, יוֹסֵף צַדִּיקָא. וְחַד, דָּוִד מִלְּפָא. בְּגִינֵי כֵךְ, תִּלְתַּת צַדִּיקֵי דִינֵי הַכָּא, חַד אִיהוּ דִּיוֹסֵף וְצָפָא, קָדִים לְכָל הַנִּי, וְדָא אִיהוּ צִדְקָתוֹ כְּהַרְרֵי אֵל מִשְׁפָּטֵיךְ תְּהוּם רַבָּה וְגו', דָּא יוֹסֵף, דְּאִיהוּ בְּלַחֲדוּדֵי כְּהַרְרֵי אֵל, כְּכִלְהוּ טוֹרִין עֲלָאִין. וְחַד מִשָּׁה נְבִיאָה מְהִימָנָא, וְדָא אִיהוּ דְכַתִּיב, (תהלים עא) וְצִדְקָתוֹ אֱלֹהִים עַד מְרוֹם אֲשֶׁר עֲשִׂיתָ גְדֻלוֹת, בְּגִין דְּאִיהוּ נוֹטֵל לְכָל סְטָרִין, יְמִינָא וְשְׂמָאֲלָא. וְחַד אִיהוּ דָּוִד מִלְּפָא, וְדָא אִיהוּ דְכַתִּיב, (תהלים קט) צִדְקָתוֹ צָדֵק לְעוֹלָם וְתוֹרָתוֹ אֱמֶת, לְעוֹלָם: דָּא דָּוִד מִלְּפָא. כְּדִין אֶתְפְּנִישׁ כְּלָא בְּהַאי זְמַנָּא, תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב, וְתוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה. וְעַל דָּא בְּהַאי זְמַנָּא נִנְעָלוּ תְּרַעֵי דְּאוֹרֵייתָא, וְנִנְעָלוּ תְּרַעֵי דְכָל עֲלָמָא, בְּהַאי זְמַנָּא.

בְּשַׁעֲרֵי דְמִית יוֹסֵף צַדִּיקָא, יָבִישׁוּ מְקוֹרִין וּמְבוּעֵין, וְכִלְהוּ שְׂבָטִין נְפְלוּ בַגְּלוּתָא, פְּתָחוּ עֲלָאִי וְאָמְרוּ, צִדְקָתוֹ כְּהַרְרֵי אֵל מִשְׁפָּטֵיךְ תְּהוּם רַבָּה וְגו'.

בְּשַׁעֲרֵי דְמִית מִשָּׁה, אֶתְחַשֵּׁף שְׂמָשָׁא כְּטִיְהֵרָא, וְאִנְעֵלַת תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב, נְהוֹרְהָא דְאֶסְפֶּקְלָרִיָּה דְנְהֵרָא.

בְּשַׁעֲרֵי דְמִית דָּוִד מִלְּפָא, פְּנִישַׁת סִיְהֵרָא נְהוֹרְהָא (דף קנ"ו ע"ב) וְאוֹרֵייתָא דְבַעַל

פֶּה כְּנִישַׁת נְהוֹרְהָא. וּמְהֵהוּא זְמַנָּא אֶתְגַּנְיָזוּ נְהוֹרִין דְּאוֹרֵייתָא, וְאֶסְגִּיאוּ מִחְלוּקַת עַל מְשֻׁנָּה, וְחֲכִימָא בְּמִחְלוּקַתָּהּ, וְכִלְהוּ תְּקִיפֵי לְפָא בְּעַרְבוּבִיָּא. וְעַל דָּא, חֲדוּה דְּאוֹרֵייתָא לָאו אִיהוּ בְּהֵהוּא זְמַנָּא, בְּכָל דְרִין דְּעֲלָמָא.

וְכֹה אֵינּוֹן חוֹמְרֵי דְתַעֲנִיּוֹת דְּגְזָרוּ רַבָּנָן, כֵּד מִית פְּלוֹנֵי, גְזָרוּ תַעֲנִית. כֵּד הָהּ כֵּךְ,

התורה שבכתב ותורה שבעל פה, באותו זמן על אחת כמה וכמה שצריך לנצל שצרי התורה באותו זמן.

ורבן אומר את אלו צדוקי הדין, כמו שנתבאר. שמחו רבי יוסי ורבי חייא ונשקוהו בראשו כמקדם, ואמרו, אשרי חלקנו בדרך הזו!

עוד פתח ואמר, (קהלת ב) החכמה תעז לַחֲכָם מַעֲשֶׂה שְׁלִיטִים אֲשֶׁר הִיוּ בְעִיר. החכמה תעז לַחֲכָם - זה משה. כשעלה להר סיני לקבל תורה, הודיעוהו כל אותם רקיעים וכל אותם מחנות עליונים, ואמרו לפניו: רבון העולם, ומה כל טוב וכל שמחה שלנו אינה אלא בתורה, ואתה רוצה להורידה לארץ?! התקבצו על משה לשרפו באש. התחזק משה וכו', כמו שבארוה החברים, שאמר הקדוש ברוך הוא למשה וכו'. אבר, החכמה תעז לַחֲכָם - כל מי שמתעסק בתורה ומשתדל בה לשמה, מתחזק בתורה בשעה שצריך לו תקף וחזק להגן עליו בשעה שצריך. ואותו תקף וחזק מאיזה מקום מתחזק? חזר ואמר, מעשרה שליטים. מאותן עשר אמירות שכתובות בתורה, שהם שליטים עליונים, שאדם מתחזק בהם בעולם הזה ובעולם הבא. כל סודות העולם וכל המצוות וכל החכמה שלמעלה ומטה תלויים בהם, ובהם הפל נכלל, והכל הוא בתורה. אשרי חלקו של מי שמתעסק בתורה להיות מתחזק בחזק לעולם הבא. עשרה שליטים - עשרה מיני

גזרו כף. (ס"א דא רחוק) וכד הוה כנישו יתיר דחדוה דתורה דבכתב ותורה דבעל פה, בהוה זמנא, על אחת כמה וכמה דאצטריך למנעל תרעי דאורייתא בהוה זמנא.

ובגין כף אמרין הגי צדוקי דינא, כמה דאתמר. חדו רבי יוסי ורבי חייא, ונשקוהו ברישיה כמלקדמין, אמרו זכאה חולקנא בהאי ארחא.

והו פתח ואמר. (קהלת ו) החכמה תעוז לַחֲכָם מַעֲשֶׂה שְׁלִיטִים אֲשֶׁר הִיוּ בְעִיר. החכמה תעוז לַחֲכָם, דא משה, כד סליק לטורא דסיני לקבלא אורייתא, אזדעזעו כל אינון רקיעין, וכל אינון משריין עלאין, ואמרו קמיה, מאריה דעלמא, ומה כל טובא, וכל חדוה דילן, לאו איהו אלא באורייתא, ואת בעי לנחמא לה בארעא. אתפנישו על משה לאוקדיה בנורא, אתתקף משה וכו', כמה דאוקמוה חברייא, דקודשא בריך הוא אמר ליה למשה וכולי.

אבר החכמה תעוז לַחֲכָם, כל מאן דאתעסק באורייתא, ואשתדל בה לשמה, אתתקף בה באורייתא, בשעתא דאצטריך למהוי ליה תקפא וחילא, לאגנא עליה בשעתא דאצטריך. והוה תקפא וחילא מאן אתר אתתקף. הדר ואמר, מעשרה שליטים. אינון עשר אמרין דכתיבין בה באורייתא, דאינון שליטין עלאין, דבר נש אתתקף בהוה בהאי עלמא, ובעלמא דאתי כל רזין דעלמא, וכל פקודין, וכל חכמתא דעילא ותתא, בהו תליא, ובהו אתפליל פלא, וכלא איהו באורייתא. זכאה חולקיה מאן דאשתדל באורייתא, למהוי מתתקף בתקפא לעלמא דאתי.

באורייתא. זכאה חולקיה מאן דאשתדל באורייתא, למהוי מתתקף בתקפא לעלמא דאתי. עשרה שליטין, עשר זיני חכמתא אינון בה באורייתא, בעשר שמחן

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קַדְמֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאַרְיָה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר
כה
הזוהר

"ובגין העתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי,
דאיהו האי ספר הזוהר,
יפקון ביה מן גלותא ברחמי".
(רעיא מדימנא פרשת נשא)

יצא לאור ל"ג בעומר תש"ע לפ"ק
בית שמש

חלק א'

בו נכרכו 12

עלוני "אור הזוהר"

1-12

שיצאו לאור על ידי

"מפעל הזוהר העולמי"

מז"ג בעומר תשס"ט

עד כסלו תש"ע